Ediție specială — Sonderausgabe

Stindardul

Anul II, Nr. 17, 6 Martie 1955 | L'Etendard — Die Standarte | Un exemplar 2 S., 0,35 DM

NECESITATEA SACRIFICIULUI

de Căpitan C. STOICĂNESCU

Urmărim cu înfrigurare desfășurarea evenimentelor. La atât se reduce, de alt fel, activitatea politică a exilului.

Nu ne ocupăm aici de febra pasiunilor partizane, care, ne-având nimic cu comun cu înțelegerea rosturilor supreme ale luptei naționale de eliberare, irosesc ultimele energii ale exilului în certuri sterile și fără sens.

Cum de zece ani ni se repetă, neobosit, că noi nu am reprezenta nimic pe eșichierul politicii mondiale, credința noastră în viitor oscilează cu evenimentele. Ne prăbușim, pradă celui mai negru pesimism, vecin cu renunțarea la naționalitate română, ori de câte ori o nouă capitulare vine să confirme carența puterilor occidentale în fața metodelor de expansiune comuniste. Dar ne ridicăm și plutim, imponderabili pe aripile entuziasmului, imediat ce o personalitate occidentală adresează câte un mesagiu — devenit tradițional — Poporului Român, de fiecare 10 Mai. Eliberarea țării ne apare atunci iminentă. Simplă. Pe plan mondial: fără eforturi, fără suferințe, fără sacrificii... Uităm că un an întreg se face totul pentru consacrarea statu-quo-lui și numai odată pe an se vorbește frumos despre eliberarea Poporului Român, evitându-se cu grije a se preciza când și cum se va obține această eliberare. Altfel, ne-am da sema că este vorba de narcoticul pe care medicul îl administrează periodic pacientului, pentru ca acesta, în iluzia că tratamentul continuă, să se stingă senin și fără sgomot.

„Istoria ne-a învățat că nu trebue să așteptăm nimic dela împărați streini și dela fii altor neamuri, ci dela propriile noastre puteri"; dar mesagiul pe care martirul neamului ni-l reînoește din fundul temnițelor, nu-și mai găsește ecou în sufletele noastre răvășite. Un act de demență politică anulând jertfele Poporului Român pentru supraviețuire, credința în propriile noastre puteri ne-a fost puternic sdruncinată. Fiecare pribeag, uitând că are de îndeplinit o misiune istorică, ce depășește dorința arzătoare a fiecăruia de a-și revedea casa și locurile dragi ale copilăriei, că noi nu suntem decât valurile efemere ale unei permanente curgeri către eternitate, vede importanța rezolvării gravei probleme actuale a românismului prin prismă personală: Mă întorc, sau nu mă întorc?!... Întrebare pusă cu spaima celui ce este convins că dincolo de el nu mai există nimic demn de interes.

Nu-i spânzura pe trădători, ci pune-i să țină lecții de patriotism celor reîntorși de pe front și în țara respectivă nu se vor mai naște viteji.

Răspunderea viitorului lăsată altora, în cultură adoptăm cu frenezie forme noi, streine sufletului românesc. In loc să contribue la reînarmarea morală și ideologică a ostașilor de mâine ai neamului în lupta contra pângăritorilor de altare și căminuri, tinerii d'Artagnani ai condeiului, amatori de gratuități și jonglerii stilistice, consideră sentimentul național ca o întinare a creațiilor spiritului. Cu cât o carte — înșiruire de fraze smălțuite, goale de conținut — este mai confuză, mai ne-înțeleasă, cu atât scriitorul nostru se consideră superior. Versul nu mai este înfiorat de „iubirea de moșie", ca la un „oarecare" Eminescu sau Goga, căci sufletul tânărului poet pribeag a fost absorbit în haosul organizat al cosmopolitismului internațional. Bardul românismului, Aron Cotruș, este considerat un „întârziat" în secolul existențialismului sartrian.

Discret, dar insistent — și desigur, inconștient — îndoiala asupra sensului luptei noastre naționale este strecurată în suflete, ca o otravă: cu atât mai primejdioasă cu cât, spre deosebire de otrava politicianistă, care nu poate avea efect decât asupra unei singure generații — politicienii fiind doar niște simpli muritori: și la propriu și la figurat — otrava „culturală" este menită să otrăvească sufletele tuturor generațiilor viitoare. O analiză aprofundată a fenomenului ar scoate în evidență consecințele dezastruoase pentru viitorul românismului, pe care le poate avea o cultură lipsită de orice autenticitate românească. Noi vom constata numai că puținii gânditori români din noua generație, care au posibilitatea să se exprime liber, neglijează completamente coordonatele sufletului românesc, tocmai în momentul când ocupantul dă bătălia de atrofiere a simțului național de rezistență pe târâm cultural. Trecem peste cazurile simptomatice de preamărire a lașității și trădării.

Sorbind cu sete drojdia unei civilizații îmbătrânite și moleșite „ale cărei ultime forțe vitale se sting într'un foc scânteetor de artificiu de spirit și de corupție", elita intelectuală a generației noastre nu mai crede în puterea sarificiului. Se renunță, deci, tocmai la acea dimensiune a sufletului românesc, care a confirmat, veacuri dearândul, prezența românească la frontiera de răsărit a Europei.

Cum niciun român instalat în Occident, mai mult sau mai puțin comod, dar oricum la adăpost de orice primejdie, nu are dreptul să dea lecții de patriotism altora — adevărații patrioți sângeră din greu în Carpați —, în cele ce urmează voi face un amplu apel la unul dintre cei mai mai mari gânditori români: Vasile Pârvan; care a văzut în sacrificiu consfințirea legăturilor imuabile ale unui popor cu solul care îl hrănește, și care, dacă ar fi trăit — suntem siguri —, nu s'ar fi rușinat de mormintele risipite pe întinsul stepelor rusești, până la Volga și Caucaz, pentru reîntregirea pământului românesc, ci ar fi văzut în ele confirmarea virtuților strămoșești ale unui popor care vrea și merită să trăiască liber.

„Îngenunchiați, voi ce ați rămăs în viață, inaintea maiestății celor ce au căzut la Mărășești și Târgul Ocnei! Acolo s'a făurit din nou; prin moarte incomparabilă, pactul vieții eterne al rasei noastre. În tragedia luptei fără speranță, acolo s'a petrecut Schimbarea-la-față a marelui martir — țăranul-ostaș."

Prin moarte incomparabilă, în lupte fără speranță, am supraviețuit ca popor.

Din noaptea spațiului dunărean, în ciuda tuturor vitregiilor, a apărut icoana luminoasă a României Mari, numai pentrucă, dealungul secolelor, pământul pe care Traian și-a așezat legiunile a fost din belșug stropit cu sânge românesc; încât românismul și spațiul dintre Nistru, Tisa, Dunare și Marea Neagră fac una și nu pot fi concepute izolat. Când arșita țarinei îi încinge tălpile, Românul simte urcând în el forțe telurice, ce-i dau tărie morală și puteri nebănuite pentru a rezista tuturor furiilor, — ca într'o sfântă comuniune cu sângele strămoșilor. Iar dacă noi pribegii suntem desbinați și neputincioși, este poate tocmai lipsa acestei comuniuni.

Miracolul românesc nu este vrăjitorie, rezultatul unor savante combinații în jocul probabilităților ciclurilor istorice, abil exploatate de presupuse eminențe la ruleta politicii mondiale, ci pactul vieții eterne al rasei noastre, scris cu sângele celor ce în lupte fără speranță au biruit „pentrucă a muri nu puteau; căci în sufletul lor era acum puterea tuturor strămoșilor, era viața nemuritoare a rasei dacoromane, era voința de a birui a Romei eterne."

În cadrul mare al unui incontestabil determinism geo-politic, Poporul Român a știut totdeauna să-și ia libertatea de a-și întoarce singur paginile istoriei; dar a trebuit, adesea, să înoate în râuri de sânge. Dospirea pământului românesc în sângele celor mai buni fii ai neamului, este legea imanentă a supraviețuirii Neamului Românesc la răscruce de istorii, în calea furturnilor asiatice; lege pe care generația noastră a înfrânt-o pentru prima oară.

Cei ce în 1940 aruncau hoardelor hămesite bucăți din trupul țării și leșinau teatral, nu înteleseseră că puterea de rezistență a unui popor este întotdeauna la înălțimea credinții fiilor lui; iar cei ce la 23 August 1944 rupeau „pactul vieții eterne", sub pretext că am fi fost copleșiți, uitaseră că numărul dușmanului nu intră, nu trebue să intre, în calculele celor ce se bat pentru existență. Istoria noastră s'ar fi încheiat de mult, sau poate nici nu aveam o istorie națională, dacă un Basarab, un Ștefan, un Mihai și-ar fi făcut asemenea calcule.

(Continuarea în pag. 2)

Icoană la mormântul lui Ștefan cel Mare

Un grup de șoc reconstituit, în Occident, din elemente aparținând mișcării de rezistență din țară, grup omogen perfect instruit și dodat cu armament corespunzător, e reușit să ocupe agentura reperistă din Berna în noaptea de 14 spre 15 Februarie 1955.

In cursul acțiunii, desfășurate fulgerător, un agent sovietic al Securității car avea pe conștiință o serie de crime și de nelegiuri a fost ucis. Grupul român de șoc a avut un singur rănit.

Cu ocazia acestei acțiuni, au fost capturate importante documente și s'a distrus o mare cantitate de material de propagandă comunistă.

Baricadați în localul acelei agenturi, membrii grupului de șoc au ținut în stăpânire timp de 40 de ore clădirea pe frontispiciul căreia ei puseseră din nou stema Regatului României.

La intervenția unui prelat catolic și din dorința de a nu face victime în rândurile soldaților elvețieni, o parte din membrii grupului s'au predat autorităților elvețiene, iar alții s'au retras luând cu ei și ducând la loc sigur materialul capturat.

Suntem solidari cu frații dela Berna

Așa cum arătăm în altă parte a gazetei noastre gestul tinerilor refugiați români care au ocupat luna aceasta timp de 40 de ore Legația reperistă dela Berna a avut un ecou extraordinar de mare și de semnificativ în opinia publică mondială. Actul disperat și în aparență atât de puțin politic al celor cinci sau șase tineri a stârnit mai întâi senzație. Intr'o lume narcotizată de atâtea iluzii naive și de formule coexistențialiste lansate, trebue să recunoaștem, cu o artă desăvârșită de ipocrizia sovietică, era natural ca o astfel de inițiativă așa de puțin protocolară să provoace în primul moment uimire. Acțiunile temerare, chiar dacă au în ele svâcnetul și parfumul marilor isprăvi epice, se împacă greu cu spiritul legalist și conformist al Occidentului. Totuși, de data aceasta, sentimentul de uimire al opiniei publice occidentale a fost, chiar și în cele mai prudente evaluări ale faptelor, însoțit de un val de simpatie aproape unanimă pentru poporul român și pentru tragedia înlănțuirii lui în robie. Agențiile de presă, ziarele și posturile de radio din lumea liberă care au anunțat în ziua de 15 Februarie ocuparea tainiței reperiste dela Berna nu au ezitat să arate că este vorba de o explozie de disperare a unui neam exploatat și martirizat și că cei care au intrat fără obișnuita carte de vizită în „sanctuarul" reprezentanței lui Gheorghiu-Dej din Elveția sunt nu aventurieri și exaltați de rând, ci patrioți români, membrii ai mișcării de rezistență anticomunistă care mobilizează toate valențele morale ale României împotriva asupririi și agresiunii sovietice. Indată după aceea, când au ieșit la iveală temeiurile politice și morale ale acțiunii întreprinsă de tineriri români dela Berna, când s'a aflat că acești luptători anticomuniști nu aparțin Gărzii de Fer, că ei au jurat să nu părăsească localul Legației până nu vor fi liberați din închisorile comuniste din țară episcopul unit Ioan Suciu, generalul Aurel Aldea, fruntașii național-țărăniști Ilie Lazăr și Ion Anton Mureșanu și d. Constantin Brătianu, președintela partidului național-liberal, că în cazarma Legației reperiste își avea sediul centrala de spionaj a Cominformului pentru Europa Apuseană și că acolo, sub comanda unui comunist italian-care pe deasupra este și criminal de drep comun — se organizau contrabandele de materiale strategice din Occident pe contul industriei de război sovietice, opinia publică mondială a măsurat toată semnificația sacrificiului gratuit al acestor frați ai noștri și a convertit fapta lor într'un act de protest național românesc și, mai mult decât atât, într'un simbol protestatar al tuturor popoarelor subjugate de tirania comunistă îndărătul cortinei de fer. Timp de o săptămână presa mondială și posturile de radio ale lumii libere au desbătut pe larg în lumina evenimentelor dela Berna numeroase aspecte ale tragediei românești și au pus în evidență spiritul de rebeliune antitotalitară care animă popoarele subjugate de imperialismul comunist. Cititorii noștri pot vedea în cele câteva ecouri de presă care, au încăput în coloanele strâmte ale „Stindardului" cât de adânc a fost zguduită de ‚lovitura" din capitala Elveției conștiința până aci toropită a popoarelor libere. Sute și mii de alte reacțiuni de presă din toate părțile globului pământesc pe care nu le putem reda aici rămân deasemeni să mărturisească în cronica acestor timpuri confuze forța galvanizatoare a unui gest ca acela săvârșit de compatrioții noștri care se află acum în închisoarea dela Berna.

Noi ne solidarizăm în totul cu fapta grupului dela Berna care, în realitate, continuă în lumea liberă acțiunea eroică a rezistenței patriotice din munții și de pe ogoarele Patriei noastre martirizate. Nu cunoaștem încă numele componenților acestui grup, dar din informațiile pe care le deținem știm cu siguranță că ei nu aparțin niciunei grupări politice și că, mai cu seamă, nu au nimic comun cu Garda de Fer, deși comunicatele reperiste i-au prezentat cu o grabă suspectă ca fiind legionari. Din fotografiile publicate de diferite ziare și reviste străine noi credem că am putut stabili fără greș că trei dintre frații noștri care au părăsit mascați localul Legației reperiste la 16 Februarie predându-se poliției elvețiene sunt partizani anticomuniști care au luptat în cadrul mișcării de rezistență din munții țării.

Ei au coborît depe piscurile carpatice și au trecut frontiera în Jugoslavia cu armele în mână. Din Jugoslavia și-au urmat apoi mai departe drumul în Occident jurând să rămână credincioși idealului de libertate, dreptate și democrație pentru care au apucat calea codrilor de acasă. Justiția elvețiană va avea să se pronunțe mâine asupra violării legilor Elveției de către acești luptători sub stindardul libertății, dar ea nu-i va putea în niciun caz condamna pentru splendidul lor sacrificiu care este în mod unanim apreciat și ratificat de poporul român și de conștiința lumii care se mobilizează pretutindeni contra tiraniei comuniste.

„Stindardul" trimite grupului dela Berna mesagiul de dragoste și de solidaritate morală al cititorilor săi și, suntem absolut siguri, al întregului neam românesc.

STINDARDUL

Semnul caracterului este jertfa tăcută în fața marilor imperative. Altfel, ce hotărăște lupta esta tăcerea sfântă care o precede. (D. Caracostea.)

Ecoul acțiunii dela Berna

PRESA AUSTRIACĂ APĂRĂ CU CĂLDURĂ CAUZA ROMÂNEASCĂ

Ziarele austriace, aproape fără excepţie, au conscrat lungi reportagii îmtâmplărilor dela Berna, publicând totdeodată la loc de frunte articole în care cauza românească este apărată cu căldură. O menţiune specială se cuvine presei independente, catolice şi chiar socialiste din Tirol şi din Stiria, în coloanele căreia au apărut cele mai frumoase articole şi cele mai exacte reportagii. Ziarul **„Tiroler Tageszeitung"** (Innsbruck) vorbind despre acţiunea compatrioţilor noştri la Berna spune ca este „un remarcabil fapt de arme al patrioţilor români". Acelaş ziar, întrun editorial publicat la 18 Februarie 1955, scrie următoarele:

„Episodul spectacular dela Berna a atras atenţia opiniei mondiale asupra celui mai trist capitol al timpurilor pe care le trăim. Cele ce s'au petrecut la Berna nu sunt altceva decât reacţiunea faţă de cele ce se întâmplă zilnic în nefericita Românie, unde un regim tiranic comunist pustieşte totul, nimicind, orice urmă de tradiţie... In lumea liberă sunt mulţi acei care preferă să-şi ascundă capul în nisip, mai ales când au în faţă ispita unui comerţ cu Estul." Aceşti oameni, în dorinţa egoistă de a trăi în linişte şi mai ales din considerente de ordin comercial, se împacă cu ideea că ţările sotropite astăzi de soviete trebue să fie definitiv trecute în contul „pierderi". Deaceea socotim că este bine când se întâmplă ceva care are darul să spulbere falsele iluzii şi să amintească că popoarele din Estul european cer să li se dea redea libertatea, adică că aceste popoare vor să se scuture de jugul comunist."

Ziarul **„Neuer Kurier"** (Viena) publică în prima pagină declaraţiile Monseniorului Seckinger, care a dus tratative cu membrii grupului de şoc şi care a spus despre ei că sunt „oameni admirabili, idealişti şi profund creştini".

La Graz, atitudinea ziarelor locale a fost atât de favorabilă compatrioţilor noştri care au cucerit legaţia reperistă încât autorităţile sovietice de ocupaţie au fost nevoite să protesteze. Tot la Graz, grupuri de germani din România, în special bucovineni, au manifestat pe stradă, declarându-se solidari cu cei arestaţi la Berna.

IN GERMANIA

deasemenea majoritatea ziarelor şi-a exprimat simpatia faţă de compatrioţii noştri care au executat îndrăzneaţa incursiune.

In **„Süddeutsche Zeitung"** (München), Dl. Hans Fraenkel îşi închee astfel articolul:

„Avem impresia că fiecare oră de rezistenţă în plus este foarte importantă pentru cei patru oameni, căci în fiecare oră astfel câştigată se transmit în toată lumea ştiri noi şi în fiecare din aceste ştiri **se aminteşte că mai sunt Români, care luptă pentru Libertate."**

O LECŢIE DATĂ STATELOR BURGHEZE

Analizând consecinţele imediate ale întâmplărilor dela Berna, ziarul francez **„L'Aurore"** scrie următoarele:

„Statele burgheze nu trebue să uite lecţia ce li s'a dat şi nădăjduim că Preşedintele Coty nu va mai invita pe viitor la recepţiile dela Elysée decât pe şoferii şi portarii legaţiilor democraţiilor populare, spre a nu risipi zadarnic politeţea poporului francez în folosul unor excelenţe fictive."

FARSA COEXISTENŢEI PAŞNICE

„Tribune de Genève" subliniază faptul că acţiunea dela Berna a avut darul să îndrepte atenţia lumii întregi asupra situaţiei din ţările captive şi scrie în legătură cu aceasta:

„Naţiunile Unite se găsesc în faţa unui teribil caz de conştiinţa. Din nefericire, consideraţii de oportunitate politică au trecut înaintea imperativelor dreptului internaţional, escamotându-se protestele, plângerile şi petiţiile pe care le adresau reprezentanţii ţărilor captive aflaţi în exil.

In faţa acestei carenţe, care contrastează în mod penibil cu faimoasa Declaraţie a drepturilor omului, adoptată de Naţiunile Unite, exilaţii din ţările robite de comunişti au creiat o organizaţie care se cheamă Adunarea Naţiunilor Europene Captive.

Intr'o sesiune specială care a avut loc la New York, paralel cu sesiunea ONU-ului, Adunarea Naţiunilor captive a adoptat în unanimitate un apel către lumea liberă, în care se reaminteşte calvarul ţărilor robite, denunţându-se farsa coexistenţei paşnice.

Cinicii şi fricoşii au trecut din nou sub tăcere acest strigăt de alarmă. Negarea elementarelor realităţi istorice nu serveşte însă la nimic, căci într'o bună zi lumea va putea să aibe surprize neplăcute. Marele privilegiu al presei elveţiene este de a putea aminti sus şi tare şi pe un ton de complectă independenţă anumite adevăruri care supără."

CIUDATA ATITUDINE A POSTULUI DE RADIO „EUROPA LIBERĂ"

La redacţia noastră am primit numeroase scrisori din Austria, Italia, Elveţia şi dela compatrioţi din Jugoslavia sosiţi acolo în ultimul timp din ţară. In toate aceste scrisori se exprimă nedumerirea şi indignarea faţă de cele ce s'au spus în comentariul din seara zilei de 16 Februarie la Postul de Radio „Europa Liberă", în emisiunea românescă, cu privire la cele petrecute la Berna.

După o introducere încâlcită, pe ton de zeflemea şi cu folosirea expresiilor lui Trahanache („Care va să zică, n'a fost să fie razboi la Berna"), comentatorul acestei emisiuni care se intitulează, „Vocea României Libere", a calificat temerara acţiune a compatrioţilor noştri la Berna drept „o aventură vrednică de Don Quihote".

Invitând pe „Românii de pretutindeni" (Deci şi pe cei din ţară. N. R.) să **chibzuiască** şi să ajungă la concluzia că acei care **au pus la cale acest atac,** n'au procedat cu înţelepciune, isteţul dela „Europa Liberă" a spus textual: „Bine'nţeles că o mare parte din opinia europeană şi **poate** chiar şi **unii elveţieni** înţeleg bine indignarea furturnoasă, spiritul de revoltă al acestor **câţiva** români... **Aceasta nu justifică însă un act de n e l e g i u r e."**

Citând apoi numai aprecieri defavorabile din presa coexistenţialistă, „rezistentul" dela microfon ajunge la următoarea concluzie: „Acesta este tonul general al comentariilor presei europene. **Toată lumea condamnă fapta săvârşită de acest grup de români la Berna... care se află acum în mâinile autorităţilor elveţiene.** Justiţia elveţiană îi va judeca după legile ţării şi ei îşi vor primi **pedeapsa cuvenită** pentru o acţiune **în totul vinovată."**

Indignarea compatrioţilor noştri este cu atât mai legitimă cu cât dela acelaş post de radio („Europa Liberă"), acţiunea dela Berna a fost prezentată şi interpretată, în alte limbi, în lumina ei justă, adică în totul favorabilă.

„Vocea României Libere" s'a singularizat în această atitudine negativă şi condamnabilă, întrucât exponenţii grupărilor politice din exil, lăsând la o parte toate divergenţele dintre ei, au justificat în mod unanim gestul patrioţilor dela Berna, declarându-se solidari moral cu aceştia.

Domnul Constantin Vişoianu, în numele comitetului dela Washington, a făcut cu acest prilej următoarea declaraţie:

„Un gest disperat, prin care s'a făcut apel la conştiinţa lumii libere, atrăgându-se atenţia asupra crimelor ce sunt săvârşite zilnic în patria noastra şi împotriva poporului român."

Deasemenea Dl. Mihai Fărcăşanu, Preşedintele Ligii Românilor Liberi, a făcut o justă evaluare a faptelor dela Berna, interpretând — aşà cum cititorii noştri pot vedea din textul dat în altă parte a gazetei — înalta semnificaţie pe care Românii de pretutindeni o dau gestului de abnegaţie săvârşit de tinerii noştri compatrioti.

„Vocea Americii" şi întreaga presă americană au comentat cu deplină înţelegere evenimentul, arătând că el este expresia de indignare şi revoltă a întregului popor român.

Pe linia acestei ciudate voci a „României Libere" s'a situat numai maşina de propagandă de dincolo d Cortina de Fer, dela Praga şi Bucureşti şi până la Peking. Aşa zisa „mare adunare naţională" a R.P.R. a votat chiar o rezoluţie „pentru pace" în care infierează, ca şi nesăbuitul comentator amintit mai sus, pe „criminalii fascişti dela Berna".

Această inadvertenţă a fost dealfel subliniată şi de redactorul de politică externa al importantului cotidian democratic din Austria „SALZBURGER NACHRICHTEN" Dl. Hillebrand care, într'un articol intitulat „Dela Tiflis până la Berna" scrie, în ziua de 26 Februarie, că un comenteriu de felul celui transmis de „Europa Liberă" constitue un simpton bolnăvicios al umii libere.

*

Asociaţia Românilor din Austria, Centrul Român de coordonare din Germania Apuseană şi Asociaţia Combatanţilor Români din München au votat dealtfel moţiuni de protest contra liniei antiromâneşti luată de comentatorul dela „Vocea României Libere". Textul acestor moţiuni a fost trimis autorităţilor americane competente.

AJUTOR POLONEZ PENTRU CEI DELA BERNA

Presa poloneză din exil a publicat ştirea ca refugiaţii polonezi aplaudă cu entuziasma acţiunea românilor dela Berna şi vor să cedeze în folosul acestora o parte din fondurile adunate de Exilul polonez pentru ajutorarea celor care reuşesc să fugă din Polonia.

Ziarele poloneze din Anglia au primit numeroase scrisor iprin care prietenii noştri polonezi din lumea liberă se declară solidari cu fapta grupului de patrioţi români care, riscându-şi libertatea şi viaţa au intreprins o acţiune al cărui ecou se resfrânge nu numai asupra ţării noastre, ci se capitalizează în beneficiul tutoror popoarelor care suferă sub jugul comunist.

Adâncimp resionaţi de acest frumos gest de solidaritate, mulţumim recunoscători polonezilor din exil.

*

„Uniunea Combatanţilor Români" a hotărît, în şedinţa care a avut loc în ziua de 1. 3. 1955, solidarizarea morală cu acei care au săvârşit, la Berna, actul de curaj patriotic şi au servit astfel cauza României şi a lumii libere.

Plătiţi-vă abonamentul! Ajutaţi-ne!
In Austrria, abonamentele la ziar se pot plăti prin BANKHAUS CARL SPÄNGLER, Konto „STINDARDUL", Salzburg. In Germania: Dr. Peter Belej-Verlag, Amt München Nr. 91202 für „STINDARDUL". In Franţa: Paris c/c 11.201-04.

Corespondenţa destinată redacţiei ziarului

rugăm a se trimite la adresa: Innsbruck II, Postfach 440, Austria

COLIND PENTRU VANATORII DE MUNTE

de V. VOICULESCU

Pe cei munţi cărunţi
Iuţi roind prin ger
Ingeri dârzi trag punţi
Incheiate'n cer.

Val-vârtej străbat
Smârcuri şi pustii,
Fulgerând se bat
Cu grele stihii.

Codrii cad surpaţi,
Apele s'ascund,
Fug înspăimântaţi
Demonii la fund.

— Ingeri din Apus,
Luminos obraz,
Ce cătaţi voi sus,
Tocma'n Caucaz?

Viscol ţipă'n brazi,
Urlă lupi în vânt;
Voi vestiţi că azi
E Crăciunul sfânt.

Foc şi vâlvătăi
Pumnii voştri-aprind;
Clocoteşte'n văi
Aprigul colind.

Dar nu ştiţi c'aici
Nu mai e Isus?
Negrii bolşevici
Iarăş l-au răpus.

— Deşi'n munţi şedem
Cu armele'n mâini,
Ingeri nu suntem,
Ci ostaşi români.

Prin zăpezi cât teancul
Cum ne-a prins Crăciunul
Colindăm cu tancul
Şi urăm cu tunul.

Din revista Fundaţiilor Regale 1 Ianuarie 1944.

Stema Moldovei lui Ştefan cel Mare (Mânăstirea Putna)

Necesitatea sacrificiului

(continure din pag. 1)

Când Mareşalul Antonescu ne-a ordonat să trecem Prutul, nici el nu s'a întrebat dacă forţele noastre corespundeau forţelor duşmanului. Şi miile de ţăranii care, lăsându-şi plugul în brazdă, în iureş năvalnic implântau, numai după câteva luni, stindardele româneşti pe Dealul Capelei şi la Anapa nu şi-au făcut prea multe socoteli. Mareşal-Conducător şi ţăran-ostaş se conformau atunci legii supreme a supravieţuirii neamului: atâta ştiau. Iar cei ce în codrii Bucovinei şi printre colinele Ţării Basarabilor făceau din piepturile lor stăvilar puhoiului, nu mai credeau în victorie; dar continuau a se bate. Pentrucă: „Ei încetaseră de a mai fi oameni. Erau lucruri. Erau vântul care suflă în furtună — împotriva duşmanului; erau marea care rostogoleşte valurile ei gigantice — împotriva duşmanului; erau pădurea care împleteşte până şi trunchiurile ei sfârticate de obuze — împotriva duşmanului. Ei nu mai erau decât una cu pământul care îi născuse, una, chiar înainte de a fi murit, şi pământului nu-i era frică, pentru că el e veşnic, şi lor nu le era frică, pentrucă ei nu mai erau ei, ci însuş acest pământ, care se ridica prin copii lui în unde imense, respingând cu oroare piciorul profanator al celor care nu-l iubiseră niciodată."

Ei ştiau că lupta lor contra forţelor răului, deslănţuite de Antichrist, depăşea interesele unei generaţii; că de sfârşitul ei d pindea consfinţirea sau anularea sacrificiilor tuturor generaţiilor anterioare, pentru a ne smulge din vâltoarea lumilor barbare şi a ne apropia de Dumnezeu; că această luptă gigantică era ca o acoladă la istoria unui Neam, ...a Europei, ...a Lumii.

Cu luciditatea celor ce înfruntă mari primejdii ei ştiau că numai întregind cu trupurile lor bastionul carpatic, vor putea opri lava bolşevică să se reverse asupra Europei. Semnificaţia jertfei lor depăşea, de această dată, cercul frontierelor româneşti şi se adresa conştiinţei Occidentului, — civilizat şi creştin. Şi, deaceia, chiar dacă ar fi fost măcelăriţi până la unul, ei nu ar fi fost biruiţi: „Căci biruinţă nu e nici masacrarea în masă a adversarului: unul singur de ar rămâne şi s'ar proclama încă credincios gândului celor ucişi şi iată, n'ai biruit..."

Biruiţi au fost ei ce au smuls santinelei d'n Carpaţi arma din mână, şi încovoindu-şi spinările pentru a atinge cu fruntea ţărâna care îi respingea depuneau la picioarele barbarului cheile cetăţii; biruitori sunt însă cei ce în temniţele sovietice se sting pe fiecare clipă, căci focul dogoritor al credinţei lor nestrămutate în redeşteptarea conştiinţei amorţite a Occidentului şi reînvierea Neamului, creşte uriaş cu fiecare picătura de vlagă ce întreţine pâlpâiri de viaţă şi încălzind sufletele peste care bruma propagandei comunismului ateu s'a aşternut groasă va trebui să t-pească până la urmă şi lanţurile sclaviei. „Căci trupul îl poţi martiriza dar nu s'au găsit încă lanţuri şi pentru sufletul omului care vrea să trăiască liber..."

Apărându-şi în arcul carpatic „săracia şi nevoile şi neamul", Poporul Român a îndeplinit, de totdeauna, o misiune europeană. Această misiune avea să capete în secolul al 20-lea proporţii mondiale: prin înţelegerea, înaintea tuturor celorlalte popoare, a pericolului mortal pe care bolşevismul îl prezenta pentru Umanitate.

Dezarmarea armatelor ruseşti bolşevizate, pe frontul Moldovei, şi asvârlirea lor peste Nistru, ajutorul dat gărzilor albe, nimicirea în faşă a bolşevismului instalat de Bela Kun în inima Europei Centrale, şi răsboiul nostru anti-bolşevic, sunt probe puternice că Poporul Român se identificase integral cu această sfântă misiune. „Treceţi Prutul" nu a fost decât concluzia-hotărâre a unui şef conştient de răspunderea pe care o avea faţă de viitorul neamului, un şef care îşi însuşise bine misiunea mondială a Poporului Român.

Cine nu este convins de acest adevăr, să citească discursurile Mareşalului, cartea lui Paul Schmidt şi tot ce s'a scris despre Mareşal. Va vedea că în cele mai critice momente, un singur gând îl obseda pe Conducător: să împiedice valurile hoardelor bolşevice să se reverse peste Europa, — prin orice mijloace. Deoarece pentru vizionarul Ion Antonescu, destinul României era destinul Europei. Servindu-şi Ţara, el servea Europa; cei ce au trădat-o, „pentru a servi Europa", au trădat şi Ţara şi Europa.

Dar Occidentul nu a înţeles sensul luptei noastre; căci duhneala puturoasă a colcăelilor din stepă depăşise de mult linia fronturilor de luptă şi viciase atmosfera Europei, otrăvindu-i sufletul. Jertfa Poporului Român pentru apărarea civilizaţiei mediteraneene a fost greşit interpretată. Şi s'au găsit uşor renegaţi care să considere onoare ce li se făcea de a împlânta ţăranului-ostaş pumnalul în spate. De atunci, nu Poporul Român, ci vânturile distrugerii ce suflă peste Europa îi întorc paginile istoriei, smulgându-le adesea, ca un semn rău-prevestitor de ceeace se pregăteşte întregii omeniri. Iar noi emigraţii, nevrând, sau neputând — căci a nu crede înseamnă a nu putea — să influenţăm cursul evenimentelor, suntem la dis-

(continuare în pag. 3)

LES EVENEMENTS DE BERNE

Declaration de Mihail Farcasanu, President de la Ligue des Roumains Libres, faites a l'agence „United Press"

«Il ne s'agit ici de defendre la violence ou de faire l'apologie des voies de fait. Il s'agit de comprendre l'état d'ésprit d'un peuple qui subit dans sa patrie la tyrannie sovietique depuis une decade et dont les éxilés politiques sont traités en Occident comme des chiens vagabonds.

On oublie trop vite que la Roumanie, pays latin de 20 millions d'habitants et un des bastions anti-communistes a la frontière du monde libre, a été vendu par l'Occident a Stalin avant même la fin de la guerre. La Roumanie avait lutté, il est vrai, contre les Soviets pour regagner les territoires que le Pacte Ribbentrop-Molotov lui avait fait perdre a l'Est, en 1940. Mais la Roumanie a mis a la disposition des Alliés, dans la derniére phase des opérations de guerre plus de 15 Divisions et elle a eu plus de 150.000 blessés et morts dans cette campagne, sans compter les 130.000 soldats roumains dont les Soviets se sont emparés et les ont deportés en Russie après que la Roumaine avait declaré l'Armistice.

On oublie aussi que le gouvernement communiste installé en Roumanie par Vyshinsky et qui a patronné les sanglantes élections de Novembre 1946, est un gouvernement totalitaire, nonrepresentatif et tyrannique, simple agence éxécutive de Moscou a Bucarest. Toutefois les puissances occidentales, après avoir denoncé les élections de 1946 comme truquées et mensongéres, ont conclu un Traité de Paix avec les agents de Moscou et entretiennent des rélations diplomatiques avec eux.

Il convient aussi de rapeller que la Roumanie a été exploitée d'une maniére barbare par les Soviets, par l'intermediaire des 14 Joint-Companies, les fameux SOVROMS, qui ont saigné a blanc le pays. D'autre part la Roumanie qui été obligée par les Traités de payer comme réparations 300 millions Dollars, a payé jusqu'a present, conformément a une éstimation moderée, plus de 3 milliards Dollars.

Ca demendera trop d'espace pour enumerer ici tous les malheurs et les souffrances de mon pays. Il suffit d'ajouter que le plus grand camp de concentration d'Europe a été organisé en Roumanie et que le pays de derriére le Rideau de Fer qui est le plus opprimé d'après le temoignage des voyageurs étrangers, est la Roumanie.

Ce qui est étrange est aussi le fait que le pays subjugué dont on s'occupe le moins en Occident c'est toujours la Roumanie. Mais conformément aux informations les plus recentes, la plus grande resistance anti-communiste derriére le Rideau de Fer se trouve en Roumanie.

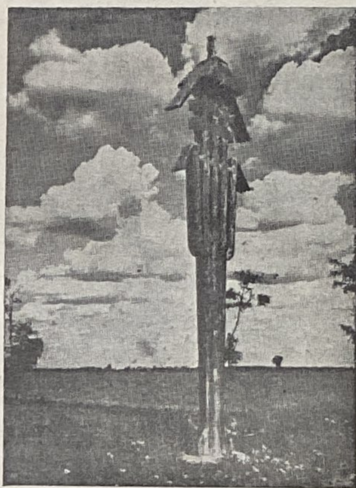
Je rapelle tous ces faits pour faire comprendre l'état d'esprit des Roumains, leur desespoir, leur profonde desilusion, leur terrible amertume en face d'une civilisation, dont ils se considèrent a juste titre une partie componente et qui les a si cruellement trahis, et en fin de compte leur volonté de ne pas abandonner la lutte jusqu'a la mort.

L'explication ultime des actes comme celui de Berne doit etre cherché dans cet état de desespoir et dans le sentiment d'une grave injustice subie par le peuple roumain, qui sont au fond le resultat de la crise de notre civilisation defaillante.

Mais il y a d'autres aspects de l'affaire de Berne qu'il importe de relever. Il est par trop évident a present que les «Légations» de la République Populaire Roumaine sont des agences d'espionnage soviétique, comme d'ailleurs toutes autres «delegations» ou «missions» des pays subjugués. Il n'y a plus de doute que les documents enlevés a la Legation de Berne ne montrent clairement cette chose. D'autre part si on interprete correctement ces faits on voit que le gouvernement de Bucarest est une imposture, qu'il est simplement une agence moscovite ne representant en aucune façon le peuple roumain.

Il faut reconnaitre clairement que le gouvernement actuel de Bucarest est nonrepresentatif, qu'en face du droit il est ilegitime, qu'il est un moment de violation des droits de la nation roumaine et des droits de l'homme. Les «relations» qu'on a avec les agents de Moscou installés dans les pays captifs, situation que le monde libre a acceptée pour des raisons d'éxpédient, ne peuvent pas changer la situation de droit qui est claire et qui refuse tout caractere de legitimité au gouvernement communiste de Bucarest. La situation de droit que tout tribunal du monde libre digne des traditions juridiques de notre civilisation doit prendre en considération est celle qui se rapporte a la substance des choses, aux principes. Il faut reconnaitre que la Roumanie est la victime d'une occupation étrangére, que le gouvernement de Bucarest est tout simplement une agence de cette occupation et qu'entre la puissance occupante, ses mandataires et le peuple roumain il y a une lutte a mort.

Comme chef de la Ligue des Roumains Libres je déclare que cette lutte sera menée de notre part jusqu'a la liberation du pays. Je déclare aussi que les Roumains libres sont solidaires du point de vue moral de toute action qui peut aider cette lutte de liberation. En même temps j'exprime mon admiration et je rend hommage a mes compatriotes qui sacrifiant leur liberté ont attiré de nouveau l'attention du monde sur les malheurs et les souffrances de la nation roumaine, victime de la barbare occupation et exploitation sovietique.»

«C'est Dieu qui a donné la liberté aux peuples. Ceux qui luttent pour la liberté luttent pour Dieu.»
N. Balcescu

Necesitatea sacrificiului

(continuare din pag. 2)

creţia lor, ca reptilele la discreţia anotimpurilor friguroase, tânjind după o rază de lumină care întârzie să se arate...

Nu ştim în ce măsură oamenii politici occidentali responsabili de aservirea Europei de Răsărit totalitarismului bolşevic, îşi dau astăzi seama de rolul mondial jucat de Poporul Român — prin origină, cultură şi tradiţie, puternic ataşat lumii occidentale-la gurile Dunării şi în Carpaţi chiar dacă, din motive de „consecvenţă politică", refuză să-l recunoască. Un lucru este însă sigur: Nu recunoscând că „am mai fost eliberaţi odată", nu târându-ne în genunchi în faţa celor care ne-au vândut, nu prin traduceri din sanscrită şi nici prin reproduceri din „Urzica", vom contribui la eliberarea Patriei, ci lămurind opinia publică mondială asupra sensului luptei Poporului Român, convingand-o de necesitatea unei trăiri româneşti în spaţiul carpato-danubian, pentru armonia universală.

Prinosul anticipat de jertfă românească la lupta forţelor luminii contra forţelor întunericului, trebue turnat în forme nepieritoare. Este o misiune sfântă ce revine gânditorului pribeag. Lupta Poporului Român contra duşmanului număru unu al Umanităţii, în ciuda tuturor trădărilor, nu a fost încă încheiată. Şi dacă o parte din omenire respiră încă aerul libertăţii, se datoreşte şi faptului că, acolo în Carpaţi, pulsul Naţiei continuaă să bată. Gânditorului pribeag îi revine onoarea şi îi incumbă datoria de a combate cu toată vigoarea tinereţii, caracteristică poporului din care face parte, boala endemică a lumii libere, ce riscă să se transforme în agonie, — „pacifismul cu orice preţ"; arătând că numai popoarele care ştiu să se sacrifice supravieţuesc; că resemnarea în faţa ororilor şi crimelor comise de un sistem diabolic, ce aspiră la dominaţia mondială, este morala celor făcuţi să poarte lanţurile sclaviei.

Numai aşa va putea aduce un aport de ultimă autenticitate românească la cultura mondială.

O societate care nu mai este capabilă să dea elemente capabile de sacrificiu în momente critice, pentru apărărea principiilor care îi justifică existenţa, este proscrisă. Comunismul cunoaşte acest adevăr şi propaganda sa îl exploatează la maximum. Pacifismul este propovăduit doar pentru opinia publică occidentală. Inutil să mai subliniem cum exploatează propaganda comunistă teama de răsboiu a lumii libere. Exemplele sunt proaspete în mintea fiecăruia; iar jurnalul „neutralist", „le Monde", este numai expresia rafinată a aceloraşi metode întrebuinţate grosolan, de către jurnalul comunist „l'Humanité".

Armamentul atomic, singurul atu pe care lumea liberă îl mai avea în faţa lumii comuniste, a fost întors de această propagandă contra celei dintâi. Spectrul răsboiului atomic, distrugător al vieţii pe pământ, este invocat ori de câte ori opinia publică occidentală este invitată la o noauă capitulare. Dar iată că „îngerul coexistenţii paşnice" a comunismului cu democraţia, „blândul" Malencov, a fost înlocuit cu mareşalul politic Bulganin, ochiul partidului comunist în armată, şi Molotov a declarat în aceiaşi şedinţă: „În caz de răsboiu, civilizaţia mondială nu va pieri; dar ceeace va fi distrus este sistemul social putred, cu imperialismul său saturat de sânge, pe care îl resping cu oroare popoarele oprimate". Şi niciun indiciu că presa neutralistă l-ar considera pe Molotov provocator la răsboiu, aşa cum nu ar fi întârziat să-l considere pe Foster Dulles dacă acesta ar fi vorbit în aceiaşi termeni despre imperialismul moscovit, realmente saturat de sânge şi execrat de popoarele înrobite.

În timp ce propaganda occidentală foloseşte „răsboiul atomic" pentru a demoraliza opinia publică, propaganda comunistă îl foloseşte pentru a insufla popoarelor respective convingerea în „inevitabilitatea prăbuşirii capitalismului" şi victoria definitivă a comunismului, convigere atât de necesară pentru consolidarea unui regim dictatorial.

Situaţia actuală, decisivă pentru cultura, civilizaţia şi viitorul omenirii, pune la dispoziţia talentelor exilului subiecte inepuizabile pentru opere nemuritoare. Numai trăind intens drama actuală a Poporului Român, care este în acelaş timp drama Umanităţii, scriitorii noştri vor reuşi să impună fenomenul românesc — de care se vorbeşte atât de mult — pe plan mondial. Altfel, creaţiile lor, după ce vor fi făcut mai mult sau mai puţin sgomot, în funcţie de abilitatea cu care se vor fi speculat oscilantele curente de opinie pentru efemere sisteme pseudo-filosofice, vor merge să mobileze, irevocabil, lăzile arhivarilor; în cazul că nu vor fi fost arse de aceia care, odată stăpâni pe bunurile şi conştiinţa oamenilor, le vor fi considerat, pe bună dreptate, expresia unei societăţi în descompunere.

Dacă în aceste momente cruciale, nu vom reuşi să ne integrăm total românismului etern, ci ne vom plasa conteplativi în afara evenimentelor, pentru a impune „fenomenul românesc", redus primejdios la domeniul culturii şi artelor, posibilitatea ca această impunere să se producă într'un moment când Poporul Român va fi încetat de a mai exista, va deveni certitudine; iar noi ne vom fi plasat în afara istoriei. Pentru noi „fenomen românesc" înseamnă „trăire românească" şi aceasta nu poate fi redusă la manifestări într'un singur domeniu, oricât de strălucite ar fi ele. Vitalitatea unui popor se dovedeşte prin manifestări puternice şi echilibrate în toate domeniile: moral, cultural, economic, militar, artistic, etc. Când un singur domeniu absoarbe toate energiile active ale unui popor, acesta a intrat de mult în faza de decadenţă şi descompunere. Când desvoltarea artelor atingea apogeul la Atena, cetatea se găsea în agonie. Ori noi nu vrem pentru România gloria post-istorică a Atenei. Pentru a trece la nemurire Nero a dat foc Romei, dar nu cred să existe gânditor român posedat de geniul lui Nero.

Nu sunt contra artelor, cum nu sunt contra florilor. Dar prefer florile din livadă, celor depe morminte. Şi deaceea cred, contra celor ce vor să reducă istoria la o categorie, că la cultură contribue alături de savant — şi tinichigiul.

Ceeace demonstrează, indubitabil, vitalitatea ununi popor, este puterea sa de sacrificiu pentru apărarea pământului care îl hrăneşte şi în care i se odihnsec strămoşii, pentru credinţa, tradiţiile şi obiceiurile sale, adică pentre libertatea sa. Căci principiile în care nu se crede cu intensitatea necesară acceptării sacrificiului întru apărarea lor, rămân simple speculaţii. Creştinismul, acest far călăuzitor al omului pe pământ, ce luminează de două milenii drumul Umanităţii şi va continua să-l lumineze în veci, nu ar fi însemnat nimic fără jertfa pe cruce a Fiului Omului; iar românismul detaşat de martirii istoriei noastre naţionale este de neconceput.

In lupta pe viaţă şi pe moarte contra călăilor Neamului, aportul ciobanului din creerul Carpaţilor, cu sufletul dogorit de credinţa nestrămutată în destinul Naţiei, va fi mai important decât aportul savantului lipsit de credinţă. Deoarece pentru primul, atunci când interesele Ţării o vor cere, unu şi cu unu vor face trei, ceeace cel de al doilea, cu sufletul îngheţat de răceala cifrelor, nu ar putea concepe.

Românsimul nu are astăzi nevoe de valori potenţiale, ci de valori în acţiune. Căci „Simţul istoric (sau facultatea de a ghici repede aprecierile după care un popor, o societate, un om au trăit; »i n s t i n c t u l   d i v i n a t o r« al reporturilor acestor aprecieri; dela autoritatea valorilor la autoritatea forţelor active*)..." ne spune că momentul actual este un moment militar, moment în care accentul trebue pus pe înarmarea morală şi materială.

Cuvintele lui Machiaveli capătă o presantă actualitate: „Profeţii ne-înarmaţi pier."

Este oare posibil ca în pragul celui de al doilea deceniu — de când am renunţat la luptă măsurmă surghiunul pe decenii — de aşteptare neputincioasă a unei eliberări la care nu vrem să contribuim, să nu ne dăm seama că lumea liberă incapabilă de sacrificiu pentru apărarea principiilor care îi justifică existenţa, merge cu paşi siguri spre sinucidere? Nu este oare limpede că singurul ideal al acestei lumi este „coexistenţa paşnică", şi că de fiecare dată când aceasta începe să basculeze este restabilită numai pe spezele lumii libere?

Nebun acel ce crede că puterile occidentale vor consimţi să verse o singură picătură de sânge în scopul unic al eliberării popoarelor subjugate!

Trebue să avem curajul privirii în faţă a adevărului şi să tragem concluziile ce se impun înfiorătoare pentru cei ce şi-au pierdut credinţa.

Dacă popoarele subjugate nu-şi vor regăsi încrederea în propriile lor puteri, încredere care să le dea tăria acceptării poate a celor mai grele sacrificii cunoscute de istorie, pentru a redeveni din nou stăpâne pe propriul lor destin vor fi condamnate să poarte etern jugul sclaviei.

Să nu ne înspăimânte sacrificiile. Cu cât ele vor fi mai înfioratoare, cu atât ura oamenilor contra barbarului va creşte şi va sfârşi prin a trezi din somnul morţii constiinţa întregii Umanităţi.

Să încetăm de a mai crede că eliberare Europei de Răsărit depinde de Churchill sau Chou En-lai. Dacă înrobirea noastră a putut depinde de Churchill, este numai datorită faptului că oamenii politici din Răsăritul Europei s'au lăsat amăgiţi de cântecele de sirenă ale Londrei şi nu au ştiut să unească într'un front comun, inexpugnabil, resursele morale şi materiale ale popoarelor respective.

Eliberarea Europei de Răsărit este o necesitate istorică; iar grăbirea sau întârzierea ei e funcţie numai de popoarele respective. Nu încape îndoială că evenimentele evoluiază în sensul acestei necesităţi. Nimeni nu va putea împiedica Germania suverană să-şi refacă unitatea naţională. Cei ce cred că pentru aceasta Germania ar putea fi tentată să treacă în tabăra adversă, uită că Poporul German cunoaşte, mai bine decât oricare altul, pericolul bolşevic. Înverşunarea cu care Rusia-Sovietică încearcă să zădărnicească reînarmarea Germaniei este, în acest sens, grăitoare. Va sosi un moment critic, în care se va pune problema unităţii Germaniei, deci a eliberării Germaniei de Răsărit. Interesul popoarelor subjugate şi al lumii libere este ca această eliberare să nu fie separată, în ordinea lichidării cauzelor tensiunii internaţionale, de eliberarea tuturor ţărilor europene cotropite. Este de datoria popoarelor aservite să-şi unească eforturile într'o uriaşe încleştare cu ocupantul, pentru a nu mai da posibilitatea duşmanului comun să ne distrugă pe fracţiuni, şi, într'o strânsă colaborare cu Poporul German, să readucă problema eliberării Europei de Răsărit pe primul plan al preocupărilor politice mondiale. În acest fel marşul funerar al lumii libere va putea fi oprit, iar popoarele Europei de Răsărit, demne de trecutul lor istoric, îşi vor fi făcut datoria faţă de Umanitate.

Poporului Român, deţinător în Răsăritul Europei al obiectivului strategic cel mai important pentru reuşita operaţiunilor conjugate, îi revine rolul de a aplica căpcăunului stepelor prima lovitură de măciucă.

Fiecare român trebue să se pătrundă, aşadar, de sensul profetic al cuvintelor marelui Pârvan: „Biruinta e floarea care înfloreşte numai în ţara jertfei până la moarte, acolo unde toate sufletele se topesc în unul singur..."

Căpitan C. STOICĂNESCU

*) Nietzsche

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. Emil Ionescu, Innsbruck, Austria. — Tipografia: Buchdruckerei Dr. Peter Belej, München 13, Schleissheimer Strasse 71

DIE STANDARTE

Die Liga der Freien Rumänen an den Präsidenten des Schweizer Bundesrates

Eine symbolische Handlung
Nach Entfernung der kommunistischen Embleme des volksdemokratischen Rumänien befestigen die Freiheitskämpfer das Wappen des Königreiches Rumänien an die Hausfront der Berner Gesandtschaft

Genf, den 19. Februar 1955

Exzellenz,

Im Namen der Liga der freien Rumänen, New York, welche die demokratische Föderation der politischen Flüchtlinge aus Rumänien darstellt, unterbreiten wir Ihrer geschätzten Überlegung mit allem Respekt das folgende:

Wir bedauern die der Schweiz zufolge der Berner Zwischenfälle verursachten Unannehmlichkeiten. Nicht desto weniger ist es notwendig, daß diese Zwischenfälle im richtigen Licht betrachtet und beurteilt werden und daß die Behörden dieses Landes mit seiner großen liberalen und demokratischen Tradition die Gesamtheit der Tatsachen berücksichtigen, die zu den Zwischenfällen führten.

Der eigentliche Konflikt, dessen Ausdruck die Berner Zwischenfälle sind, ist der Konflikt zwischen dem Aggressor — den Sowjets — und seinem Opfer, dem rumänischen Volk. Dieser unüberbrückbare Konflikt — de facto und de jure — wurde im Westen aus Gründen der Zweckmäßigkeit zehn Jahre lang verschwiegen. Man anerkannte eine Bukarester Puppenregierung, schloß 1947 einen Friedensvertrag mit ihr ab, obwohl man im Besitze unwiderlegbarer Beweise ihrer vollständigen Hörigkeit gegenüber der moskowitischen Macht, ihres nichtrepräsentativen Charakters und ihrer totalitären sowie unmenschlichen Methoden war. Der Mantel diplomatischer Beziehuneng kann das furchtbare Drama der rumänischen Nation und die juridische Monstruosität nicht mehr weiter verhüllen, welche den Unterdrückern und Verbrechern der Regierung Gheorghiu-Dej einen internationalen Status zuerkennt.

Nachdem das rumänische Volk der legitimen juridischen Mittel, seine Rechte zu verteidigen, in dem Augenblick beraubt war, als es von den Westmächten an die Sowjets ausgeliefert wurde, greift es nunmehr auf jene Mittel zurück, die ihm die Versklavung, in welche es gestürzt wurde, aufzwingt.

Die Notwehr ist es, welche das rumänische Volk zwingt, durch Taten, Sabotage, aktiven und passiven Widerstand gegen den Aggressor und dessen Agenten seinen Freiheitswillen zu bekunden und seine Rechte zu fordern.

Es ist kein Widerspruch, wenn wir behaupten, daß die Rechte des rumänischen Volkes heute — wie es ähnlich in der Weltgeschichte oft der Fall war — außerhalb der bestehenden Ordnung zum Ausdruck gebracht werden, die — was Rumänen betrifft — eine Ordnung der Tyrannei und der Ausbeutung ist.

Die Berner Zwischenfälle ergeben sich aus dieser tragischen Situation, in der die Opfer der Tyrannei auf das heilige Recht des Widerstandes gegen die Unterdrückung zurückgreifen.

Aus diesen Gründen, Exzellenz, erlauben wir uns, an Ihr großzügiges und liberales Verständnis zu appellieren und Sie zu bitten, unabhängig von einer vorübergehenden und schon durch ihre Natur nichtige internationale Lage den Kern der Sache zu berücksichtigen und den besonderen politischen Charakter der in Frage stehenden Ereignisse anzuerkennen.

Wir appellieren an Ihre Großmut und Ihren Gerechtigkeitssinn zu Gunsten unserer Landsleute, die sich bei der Berner Affäre für die großen Ziele des nationalen und demokratischen Rumänien aufgeopfert haben.

Gleichzeitig erklären wir, daß die freien Rumänen, vom moralischen Gesichtspunkt, mit jeder Aktion solidarisch sind, welche dem Kampf um die Wiederherstellung der Freiheit und der Rechte des rumänischen Volkes dient.

Es wäre ein schwerer Irrtum anzunehmen, daß dieser Kampf eingestellt werden könnte. Er wird im Gegenteil immer heftiger und kompromißloser geführt werden — bis zur Befreiung des Landes.

Angesichts der Tragödie der unterjochten Völker kann die freie Welt der Alternative nicht mehr lange ausweichen:

Steht sie auf der Seite der Tyrannei oder, entschließt sie sich in elfter Stunde dazu, sich mit jenen zu verbinden, die für die menschliche Freiheit kämpfen und sterben?

Empfangen Sie, Exzellenz, bitte, den Ausdruck unserer respektvollen und aufrichtigen Gefühle.

(Mihail Farcasanu) Präsident — (Barbu Niculescu) Generalsekretär

Zum Berner Zwischenfall

Während die Nutznießer des „Wirtschaftswunders" am Rhein, am Main und an der Isar durch den Fasching taumelten, den Rekord im Küssen aufstellten und dem Prinzen von Narrhalla sowie S. M. dem König Alkohol huldigten, besetzten Mitte Februar etliche rumänische Emigranten, die außer dem Leben und der Ehre nichts mehr zu verlieren haben, für einige Tage die Berner Gesandtschaft der Rumänischen Volksrepublik und entlarvten sie als Zweigstelle des sowjetischen Geheimdienstes. Bei dem Handstreich verlor der als Chauffeur der Gesandtschaft getarnte Vertrauensmann der Bukarester kommunistischen Regierung das Leben. Er stellte sich den Eindringlingen mit der Waffe entgegen und wurde in dem sich entwickelnden kurzen Feuergefecht erschossen. Das übrige Gesandtschaftspersonal — mit dem Geschäftsträger Emmerich **Stoffel**, einem Banater Schwaben, an der Spitze — kam mit dem Schrecken davon.

Bewaffnete Überfälle auf diplomatische Missionen verstoßen nicht nur gegen zivilisierte Gepflogenheiten, sondern sind ganz und gar unstatthaft und deshalb **grundsätzlich** abzulehnen. Sie stören die zwischenstaatlichen Beziehungen — in diesem Falle die der Schweiz — ganz empfindlich und müssen infolgedessen geahndet werden. Desgleichen ist selbst die unbeabsichtigte Tötung eines Menschen der seine vermeintliche Pflicht erfüllt, unter allen Umständen zu verurteilen und selbstverständlich entsprechend zu sühnen, denn das Gebot lautet: „Du sollst nicht töten!"

Durchaus in Ordnung aber ist es offensichtlich, daß die Herren des Kremls und ihre Satrapen in Tirana, Sofia, Bukarest, Budapest, Prag, Warschau, Wilna, Riga, Reval, in Ostberlin und einem Teile Wiens nun schon seit rund 10 Jahren nicht nur eine sehr beachtliche Anzahl von Gesandtschaftsgebäuden, sondern dazu den gesamten europäischen Osten besetzt und seine Völker im Zustande der Sklaverei halten. Dies bestätigen nicht nur die diplomatischen Beziehungen, die der Westen mit den Ostblockstaaten unterhält; vielmehr spricht dafür weit überzeugender noch der gewinnbringende Handel, den er mit ihnen pflegt. Und wen im satten Westen stört es heute noch ernstlich, daß die Stabilisierung der Sklaverei im moskowitischen Machtbereich nur durch ein systematisches Hinmorden von Millionen Menschen in Zwangsarbeitslagern und Gefängnissen erreicht werden kann?! Nach **diesen** Opfern einer aktenmäßig tausendfältig erwiesenen Tyrannei kräht normalerweise kein Hahn.

Nur die unterjochten Völker und ihre vielfach „lästigen" Vertreter in der „freien" Welt erinnern sich gelegentlich daran, daß die „Großen" des Westens während und unmittelbar nach dem zweiten Weltkrieg erhabene Grundsätze verkündigten und ihnen außer der Freiheit ein Leben ohne Furcht und Not versprachen. **Sie** werden es niemals gutheißen, daß den rumänischen „Banditen", die das volksdemokratische Spionagenest in Bern aushoben, der Prozeß gemacht wird, während gleichzeitig die Handlanger der Moskauer Massenmörder im Interesse einer Koexistenz um jeden Preis in den Hauptstädten des Abendlandes nach allen Regeln des Protokolls empfangen werden.

In **diesen** Zusammenhängen muß das Berner Intermezzo betrachtet und beurteilt werden: Als Protest gegen einen dem abendländischen Ethos ins Gesicht schlagenden Zustand, als Aufschrei gepeinigter Nationen sowie als Anklage gegen ein aller Menschlichkeit Hohn sprechendes Regime, das ganze Völkergruppen der Heimat beraubt, unzählige Familien auseinanderreißt und allenthalben bitterste Not und unnennbaren Schrecken verbreitet. Ähnlich protestierten im Sommer 1953 die Berliner Arbeiter, als sie mit nackten Fäusten und Pflastersteinen gegen sowjetische Panzer vorgingen. Diesmal sind es heimatlose Rumänen, die — stellvertretend für ihre Schicksalsgefährten von der Ostsee bis zur Adria — in ihrer Weise in Aktion traten und die „freie" Welt an ihre Verpflichtungen gegenüber den in Ketten geschlagenen Völkern des europäischen Osten erinnerten.

Gemäß der abendländischen Gesittung werden die Gerichte der Schweizer Eidgenossenschaft nicht umhin können, die rumänischen Freiheitskämpfer zu verurteilen. Dieselbe Gesittung müßte indessen — meine ich — den West-Staaten nahelegen, die diplomatischen sowie die Handelsbeziehungen zu den Ländern des Ostblocks, welche die abendländischen Werte verhöhnen und ihnen weltweit die nackte Gewalt entgegensetzen, endlich abzubrechen und das satanische System des Bolschewismus faktisch und wirksam zu ächten.

Die rumänischen „Banditen" werden ihre Strafe hocherhobenen Hauptes auf sich nehmen. Es besteht kein Zweifel daran, daß die heute noch unterdrückten Nationen — vor allem die rumänische — das Urteil zur gegebenen Zeit überprüfen und sie freisprechen werd.en Von der künftigen Haltung der freien Völker aber wird es abhängen, ob sie selbst dann vor dem Urteil des europäischen Osten besteht!

Herwart Scheiner

In der Berner Gesandtschaft „Ministerpräsident" Gheorghiu-Dej liegt zerfetzt am Boden — heute in der Schweiz, morgen in der Heimat

DIE „VERSCHWEIZERUNG OSTRUMÄNIENS

Es ist ein spannendes Buch, das die Akademie der Wissenschaften der UdSSR Mitte 1953 in einer Auflage von 2,500 Exemplaren herausbrachte. „Die Fragen der Moldauischen Sprachwissenschaft mit sieben sowjetrussischen und drei sowjet-moldauischen Referenten setzen sich folgendes Ziel: Den Nachweis zu erbringen, daß es eine eigenständige „moldauische" Sprache und ein eigenständiges „moldauisches Volk" — eine der „sozialistischen Nationen" der Sowjetunion — gibt. **Vor unseren Augen entrollt sich das Bild der jüngsten „Schweiz" Europas:** Nach der abschließenden Dokumentation des linquistischen Werkes besteht nicht mehr eine einheitliche rumänische Nation, sondern zwei: eine „moldauische" und eine „muntenisch-rumänische". Beide sind zwar miteinander „verwandt", aber doch so unterschiedlich, daß die sowjetische Romanistik das „Moldauische" seit 1936 als selbständigen Wissenszweit statuierte.

Bekanntlich wurde Bessarabien 1812 dem Zarenreich einverleibt. In der neuesten sowjetischen Leșart war diese Annexion einer 600 Jahre alten rumänischen Provinz „ein progressiver Akt in der Geschichte des moldauischen Volkes" — laut Engels und Marx, die es doch gewußt haben müssen (S. 143). Der Wiedervereinigung Bessarabiens mit dem rumänischen Mutterlande, 1919, folgte eine Zeit friedlicher Entwicklung bis zur sowjetischen Besetzung 1940, die im Zeichen des sowjetisch-deutschen „Freundschaftspaktes" erfolgte. Dieser rumänische Gebietsverlust trug Hitler im Rußlandfeldzug die Bundesgenossenschaft des Marschalls Antonescu gegen die Sowjet-Union ein, und zwei Wochen nach Beginn der Kampfhandlungen gehörte Bessarabien wieder zu Rumänien — bis zum 23. August 1944.

Noch 1927 war sich der linquistische Schöpfer der „moldauischen" Nation, M. W. Sergijewskii über die „Eigenständigkeit" der Moldauer als Volk unklar. Noch 1932 beschloß der Rat der 1924 auf dem linken Dnjesterufer gegründeten Moldauischen Unionsrepublik der UdSSR die Einführung des lateinischen Alphabetes. 1945 „wanderte" das Territorium der kleinen Unionsrepublik und bedeckt heute Mittelbessarabien, während Nord- und Südbessarab ienvon rumänischer Bevölkerung größtenteils seither evakuiert wurden. Wo heute überall rumänische Sowjetbürger innerhalb dre UdSSR leben erfahren wir von D. E. Michaltschi, der (S. 64) kritisiert:

Die moldauischen Sprachforscher (besonders die Dialekt-Forscher) halten es nicht für ihre Pflicht, die Mundarten ihrer Sprache auf den Territorien des ismailischen, chersonesischen, odessa-ischen czernowitzer und des Karpatengebietes der UdSSR aufzuzeichnen, zu schweigen von den geschlossenen moldauischen Dörfern im Fernen Osten (Dalnem Wostoke) und in den übrigen Rayonen unserer unermeßlich großen Heimat . . ."

So zerstreut also leben die moldauischen Auslandrumänen innerhalb der UdSSR!

1945 wurde das lateinische Alphabet für die „Moldauer" abgeschafft. Aber noch bis 1950 zeigten sich chreaktionäre" Umtriebe z. B. darin, daß die „Bucovina sovietică" in lateinischen Lettern erschien. Doch lag zu diesem Zeitpunkt wedre ein brauchbares Wörterbuch, noch eine gründliche Grammatik vor. Erst der 20. Juni 1950 brachte mit J. W. Stalins „Marxismus und Sprachwissenschaft" auch der „moldauischen" Sprache die „Befreiung von den Fesseln N. J. Marr's".

Was war geschehen? „Die Fragen der moldauischen Sprachwissenschaft" verweisen darauf, daß bis Mitte 1950 der moldauische Dialekt als eine Mischsprache, als ein „Kreuzungsprodukt", keineswegs aber als ein Zweig der romanischen Sprachenfamilie betrachtet wurde. Der im Dezember 1951 abgesetzte Leiter des linquistischen Instituts der Moldauischen Filiale der Akademie der UdSSR hatte vor allem diese Marr'sche These auf die „moldauische" Sprache angewandt. Aus den Referaten ergibt sich, daß dieser Leiter, I. D. Ceban, ebenso intrigant wie dumm sein muß, da man ihn z. B. im Vorwort der „Vermengung von Sprache und Orthographie, von Literatursprache und allgemeiner Volkssprache usw." beschuldigt. Die linquistische Sitzung im Dezember 1951, deren Ergebnisse uns in Buchform vorliegen, bedeutet mit ihrer Anerkennung des Moldauischen als einer „eigenständigen romanischen Sprache" gegenüber den früheren, wahnwitzigen Behauptungen übereifriger „Beute-Sowjets" sogar eine Hinwendung zur Realität.

Auch für den fachlich unbeschadeten Beobachter dieser politischen Entwicklung — und nicht bloß für die zehn Referenten der Sitzung — ist es klar, daß dieser „moldauischen Sprache" der jüngsten Gegenwart eigene grammatikalische Formen, eine eigene Morphologie und ein besonderer Grundschatz an Wörtern fehlt — soweit es sich nicht um russische Neologismen des politischen Sprachgebrauchs handelt. Doch auch dafür wird ein Rezept geboten:

„Überall, wo die moldauische Sprache nicht ausreicht, müssen wir aus der russischen Sprache entlehnen, die als Vorbild nicht bloß für sämtliche Völker der UdSSR, sondern auch für die gesamte progressive Menschheit dient. Die russische Sprache erscheint als zweite Heimatsprache der Völker der UdSSR" (S. 177).

Wird den moldausichen Linquisten einerseits das 1949 in Tadshikistan erschienene Wörterbuch als „Muster" vorgehalten, so machen sich die sowjetischen Gelehrten um die fehlende literarische Tradition des „Moldauischen" noch weniger Kopfzerbrechen. Haben sich denn der bekannte rumänische Historiker, Fürst Dimitrije Cantemir, nicht ebenso wie die rumänischen Chronisten Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce „als Moldauer" gefühlt? Welches ist das erst Druckerzeugnis in „moldauischer" Sprache? Die 1643 erschienene „Cazania lui Varlaam!" Wem bisher bewußt war, daß diese Chronisten und Historiker zum eisernen Bestand der **rumänischen** Literatur gehören, muß gefälligst umlernen. Aus dieser „eigenständigen Tradition" eröffnen sich aber noch ganz andere Perspektiven: Diese Chronisten bis hin zu den modernen rumänischen Dichtern C. Negruzzi, A. Ruso, Gh. Asachi, Ion Greanga haben größtenteils westlich des Pruth, d. h. innerhalb der heutigen rumänischen Staatsgrenzen, in der heute noch bei Rumänien verbliebenen Moldau, gelebt. Die Logik dieser „eigenständigen Tradition" würde doch eigentlich eine „Heimkehr" dieser **rumänischen** Moldau-Provinz in die Moldauische Unionsrepublik der UdSSR erforderlich machen damit dre Zugang zu den Archiven nicht länger durch eine scharfbewachte Grenze verwehrt bleibt.

Summa: Die UdSSR hat 1940 und 1944 nicht etwa eine rumänische Provinz mit einem rumänischen Volksteil aus dem rumänischen Staatsverband annektiert — sondern ein zwar verwandtes, aber immerhin „ganz anderes" Volkstum die „Moldauer" kehrten „heim ins Reich tSalins", wo sie sogar eine eigene Unionsrepublik für diese gesamte chsozialistische Nation" vorfinden — abgesehen von den vorher und seither Deportierten im Fernen Osten.

Johann König, Berlin-Zehlendorf